

เราอยู่ในชีวิตที่เชื่อมโยงเพลงสวดคริสต์มาสที่รู้จักกันดีกับข้อความในพระคัมภีร์ที่บอกเล่าเรื่องราวการประสูติของพระเยซู คืนนี้เรากำลังดูเพลงสวด *"เด็กคนนี่คืออะไร"* ซึ่งเราเพิ่งร้องเพลง และข้อความจากมัทธิว 2 ที่เราเพิ่งได้อ่าน ข้าพเจ้าขอเริ่มต้นด้วยภูมิหลังเล็กน้อยเกี่ยวกับเพลงสวด มันไม่ได้เป็นที่ถกเถียงกันมากเท่ากับ *"O Holy Night"* ซึ่งเรารู้เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว แต่มันอาจจะสัมพันธ์กันมากกว่านั้น

"นี่เด็กอะไร" เขียนขึ้นในปี พ.ศ. 2408 โดย **William Chatterton Dix**

ซึ่งแตกต่างจากนักเขียนเพลงสวดหรือศิลปินนั้สการร่วมสมัยหลายคน Dix

ไม่ใช่นักดนตรี กวี นักศาสนศาสตร์ หรือศิษยาภิบาลมืออาชีพ เขาเป็นนักธุรกิจ—

ผู้จัดการฝ่ายประกันภัยในบริสตอล ประเทศอังกฤษ กล่าวอีกนัยหนึ่ง

ใครก็ตามที่นั่นในคืนนี้สามารถเขียนเนื้อเพลงที่ร้องทั่วโลกในอีก 160 ปีต่อมา

เขาเขียนเพลงสวดประมาณ 40 เพลง ส่วนใหญ่เพื่อความจงรักภักดีส่วนตัวของเขาเอง

แม้ว่าในภายหลังเขาจะตีพิมพ์ให้ผู้อื่นใช้

MR. W. CHATTERTON DIX.
(Author of "Come unto Me, ye weary.")
From a Photo. by London. Hall, C17/108.

เพลงสวดนี้เขียนขึ้นในช่วงยุคกลางที่ Dix

กำลังต่อสู้อย่างลึกซึ้งกับจุดประสงค์และทิศทางในชีวิตในขณะที่ต้องทนทุกข์ทรมานจากความเจ็บป่วยรุนแรงและภาวะซึมเศร้า *"นี่คือเด็กอะไร"* ไม่ใช่คำถามเชิงโวหาร

เป็นคำถามที่ตรงไปตรงมาของชายคนหนึ่งที่ยพยายามทำความเข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นใครและการติดตามพระองค์หมายความว่าอย่างไร หากคุณมาที่นั่นในคืนนี้พร้อมคำถามที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเยซู—

แสวงหาอย่างตรงไปตรงมาเพื่อรู้ว่าพระองค์เป็นใครและการติดตามพระองค์หมายความว่าอย่างไร—

เพลงสวดนี้เหมาะสำหรับคุณ เช่นเดียวกับข้อความจากมัทธิว

เพลง *Greensleeves* เก่ากว่ามาก เป็นเพลงพื้นบ้านอังกฤษแบบดั้งเดิมที่มีอายุย้อนไปถึงประมาณปี 1580

และมาจากชายคนหนึ่งชื่อริชาร์ด โจนส์ ชื่อเดิมคือ *"A Newe Northern Dittye of ye Ladye Greene Slevs"* ไซ่ การสะกดคำนั้นถูกต้อง

และฉันรู้สึกขอบคุณที่ภาษาอังกฤษมีวิวัฒนาการตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

"Greensleeves" ถูกกล่าวถึงสามครั้งในบทละครของเช็คสเปียร์ *The Merry Wives of Windsor*

ซึ่งเขียนขึ้นประมาณ 17 ปีต่อมา เมื่อถึงจุดหนึ่งตัวละครอุทานว่า "ปล่อยให้ท้องฟ้าฝนมันฝรั่ง!"

ปล่อยให้มันดังสนั่นไปตามจังหวะของ **Greensleeves!**" ฉันมักจะไม่ได้คิดว่าเพลงจากยุค 1500 เป็นเสียงดังสนั่น แต่ไปเลย

ไม่ว่าในกรณีใด เพลงก็เข้ากับคำพูดได้ดี มันค่อนข้างลึกลับ—ตั้งคำถาม ไตร่ตรอง ค้นหา คีย์ร้องไม่ได้มีชัยชนะหรือร่าเริง "นี่เด็กอะไร" ไม่ใช่ "ความสุขต่อโลก" อย่างแน่นอน มันเชิญชวนให้เราเข้าสู่ความลึกลับอันศักดิ์สิทธิ์และการไตร่ตรองอย่างรอบคอบ และความรู้ลึกลับและการแสวงหานั้นคือสิ่งที่เราเห็นในมัทธิว 2

พวกโหราจารย์มาจากตะวันออกถามคำถามของพวกเขาเองว่า "ผู้ที่เกิดเป็นกษัตริย์ของชาวยิวอยู่ที่ไหน? เราเห็นดาวของพระองค์เมื่อมันขึ้นและมานมัสการพระองค์" (มธ. 1:2) พวกเขาเป็นผู้แสวงหา โดยได้รับคำแนะนำจากคำถาม แม้จะมีเพลง *"We Three Kings"* แต่พวกโหราจารย์ก็ไม่ใช่กษัตริย์ และพระคัมภีร์ไม่เคยบอกเราว่ามีกี่คน พวกเขานำของขวัญสามชนิดมาให้ ได้แก่ ทองคำ แฟรงเคนสไตน์... ขอบกัย กำยานและมดยอบ—ดังนั้นของขวัญสามอย่าง แต่อาจมี Magi สองหรือสิบคน เราไม่รู้

พวกเขาน่าจะเป็นนักโหราศาสตร์หรือนักวิชาการ "จากตะวันออก" เป็นภาษาฮีบรูทั่วไปสำหรับบาบิโลนหรือเปอร์เซีย—ประมาณอิรักหรืออิหร่านในปัจจุบัน มันทำให้เกิดคำถามสำคัญ: ทำไมผู้คนจากที่ห่างไกลถึงเชื่อมโยงดาวที่ผิดปกติกับกษัตริย์ชาวยิว? อิสราเอลไม่ใช่มหาอำนาจระดับโลกในขณะนั้น อันที่จริงมันอยู่ภายใต้การยึดครองของโรมัน เหตุใดจึงต้องเดินทางหลายร้อยไมล์เพื่อเป็นเกียรติแก่กษัตริย์ชาวยิวที่เพิ่งเกิดใหม่?

ในขณะที่เราไม่สามารถแน่ใจได้อย่างแน่นอน:

มีความเชื่อมโยงทางประวัติศาสตร์ที่แน่นแฟ้นมากย้อนกลับไปเมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้านั้นเมื่ออิสราเอลถูกพิชิตโดยบาบิโลนและชาวยิวจำนวนมากถูกเนรเทศและกระจัดกระจายไปทั่วจักรวรรดิบาบิโลน

ต่อมาเปอร์เซียพิชิตบาบิโลน ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในช่วงชีวิตของศาสดาพยากรณ์ดาเนียล ดาเนียลรับใช้ภายใต้ทั้งสองจักรวรรดิและเป็นที่ยู้งจากศรัทธาที่กล้าหาญและการเป็นพยานต่อสาธารณชน หนังสือพันธสัญญาเดิมที่มีชื่อของเขานับที่สิ่งที่เขาสอนไว้มากมาย:

ว่าพระเจ้าแห่งสวรรค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรที่จะไม่มีวันถูกทำลาย ว่าบุคคลที่กำลังจะมาถึงเช่น "บุตรมนุษย์" จะได้รับอำนาจปกครอง รัศมีภาพ และอาณาจักรนิรันดร์ ว่าเยรูซาเล็มจะได้รับการฟื้นฟูโดยเกี่ยวข้องกับผู้ที่ถูกเจิมนี้

ดาเนียลสอนถึงเหล่านี้ขณะอาศัยอยู่ในบาบิโลน—

ใจกลางของโลกตะวันออกไม่ยากที่จะจินตนาการว่าข่าวสารของเขาจะโดนใจผู้ถูกเนรเทศชาวอียิปต์หลายชั่วอายุคนได้อย่างไร และอาจดึงดูดความสนใจของนักวิชาการชาวบาบิโลนและเปอร์เซียได้อย่างไร

ดังนั้น แม้ว่าการเนรเทศจะเป็น โศกนาฏกรรมสำหรับอิสราเอล

แต่ก็อาจเป็นวิธีการที่พระเจ้าทรงปลุกฝังความรู้เกี่ยวกับเขาและเมล็ดพันธุ์แห่งความเชื่อในตะวันออก—

เมล็ดพันธุ์ที่ออกผลประมาณ 550 ปีต่อมาเมื่อพวกโหราจารย์มาแสวงหาพระเยซู จุดเชื่อมต่อกัน ได้ง่ายกว่าที่เราคิด

จากนั้นก็มิเฮโรดซึ่งตอบสนองตรงกันข้ามกับพวกโหราจารย์ มีการบันทึกไว้เป็นอย่างดีว่าเฮโรดเป็นคนหวาดระแวง ขับเคลื่อนด้วยความกลัว และหมกมุ่นอยู่กับอำนาจ เขาจะทำทุกอย่างเพื่อปกป้องตำแหน่งของเขา

ดังนั้นเมื่อเขาได้ยินเกี่ยวกับ "กษัตริย์ของชาวอียิปต์" ที่เพิ่งเกิดใหม่เขาก็รู้สึกไม่สบายใจอย่างมาก

และความกลัวของเขาก็แพร่กระจายออกไป มัทธิวบอกเราว่า "เยรูซาเล็มทั้งปวง"

ถูกรบกวกับเขาโดยใช้คำพูดเกินจริงเล็กน้อย เขาไม่ได้หมายถึงผู้อยู่อาศัยทุกคน แต่หมายถึงผู้นำที่ปกครอง ซึ่งเป็นที่นั่งแห่งอำนาจ เหมือนกับที่เราอาจอ้างถึง "โอลิมเปีย" เมื่อพูดถึงรัฐบาลของรัฐ

ดาวฤกษ์ยังคงเป็นปริศนา มีการเสนอทฤษฎีมากมาย แต่สำหรับพระเจ้าผู้ตรัสจักรวาลให้ดำรงอยู่

ดวงดาวนำพวกโหราจารย์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม แต่ที่นั่นพวกเขาต้องการคำแนะนำที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น

ผู้นำศาสนาชาวอียิปต์ให้พวกเขาไปที่มีคาห์ 5:2 โดยนำพวกเขาไปที่เบธเลเฮม

และที่นั่นพวกเขาพบพระเยซูและถวายเป็นของขวัญของพวกเขา ได้แก่ ทองคำ กำยาน และมดยอบ ทองคำที่เรารู้จัก

อีกสองชนิดคือเรซิน—โดยพื้นฐานแล้วเป็นน้ำมัน คุณสามารถพูดได้ว่าคนเหล่านี้เป็นตัวแทนจำหน่าย

"น้ำมันหอมระเหย" รายแรก โทษพวกเขาสำหรับความคลั่งไคล้

พวกเขาก็ต่อต้านคำขอของเฮโรดที่จะรายงานกลับเมื่อพบกษัตริย์องค์นี้ และพวกเขากลับบ้านด้วยเส้นทางอื่น

เมื่อฉันได้ตรงถึงเรื่องราวนี้—และประวัติศาสตร์อันยาวนานที่นำพวกโหราจารย์มาหาพระเยซู—

ฉันพบว่าตัวเองถามคำถามสองข้อ แรก: ฉันมาเชื่อในพระเยซูได้อย่างไร? ใครมีอิทธิพลต่อฉัน?

พ่อแม่ของข้าพเจ้าทำอย่างแน่นอน ดังนั้นสำหรับข้าพเจ้าประวัติครอบครัวจึงยิ่งใหญ่

แต่ยังรวมถึงครู โรงเรียนวันอาทิตย์ด้วย ศิษยาภิบาลจากคริสตจักรในวัยเด็กของฉัน เพื่อนและญาติพี่น้อง

แต่ถ้าฉันย้อนกลับไปประวัติครอบครัวของฉันฉันไม่รู้จริงๆว่าทุกอย่างเริ่มต้นที่ไหน

เมื่อหลายชั่วอายุคนก่อนมีคนพูดว่า "ฉันกำลังติดตามพระเยซู" และการตัดสินใจนั้นสะท้อนถึงฉันที่ยืนอยู่ที่นั่นในคืนนี้

ใครพาคุณมาที่นี่? ใครส่งต่อความเชื่อให้กับคุณ? คุณสามารถติดตามย้อนกลับไปได้ไกลแค่ไหน? บางทีคุณอาจไม่ได้อยู่ในสถานที่แห่งความเชื่อในพระเยซูจริงๆ แต่คุณกำลังถามคำถามที่ตรงไปตรงมา เช่น "เด็กคนนี้เป็นเด็กคนไหน" และคุณมาที่นี่คนเดียวหรือเพราะเพื่อนบ้านชวนคุณเมื่อสองสามวันก่อน ใครก็ตามที่มีอิทธิพลต่อคุณ มรดกของพวกเขากำลังอยู่ที่นั่นในคืนนี้ในขณะที่เราเฉลิมฉลองการประสูติของพระเยซู กษัตริย์เหนือกษัตริย์และพระเจ้าแห่งขุนนาง

คำถามที่สองคือ: **ฉันกำลังสร้างมรดกทางวิญญาณแบบใดในตอนนี้?** สำหรับบางคน นั่นคือสำหรับลูกหรือหลานของคุณ แต่คุณไม่จำเป็นต้องเป็นพ่อแม่หรือปู่ย่าตายายเพื่อสร้างมรดก: เพื่อนที่โรงเรียน เพื่อนร่วมงาน หรือเพื่อนบ้านบนท้องถนนของคุณคือความสัมพันธ์ที่เราทุกคนมี เราไม่ได้ควบคุมว่าอิทธิพลของเราจะคงอยู่หลายร้อยปีเหมือนของดาเนียลหรือไม่—แต่เราหล่อหลอมชีวิตในชีวิตของเราเอง

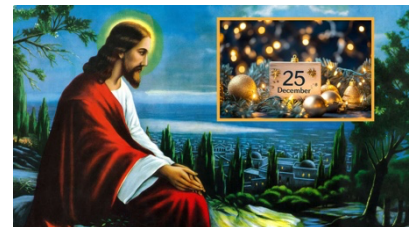
คุณไม่จำเป็นต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนศาสตร์เพื่อทิ้งมรดกแห่งศรัทธา **William Chatterton Dix** เป็นเครื่องเตือนใจที่ทรงพลังถึงสิ่งนั้น

ท่ามกลางความเจ็บป่วยและภาวะซึมเศร้าเขาเทพระคัมภีร์เพื่อแสวงหาการปลอบโยนและความหมาย เขาไม่เพียงแต่พบการรักษาเท่านั้น แต่ยังเป็นแรงบันดาลใจอีกด้วย นั่นไม่ได้นำเขาไปสู่พันธกิจหรือภารกิจ เขากลับไปที่สำนักงานประกันภัยของเขา แต่ด้วยจุดประสงค์ใหม่โดยใช้ของขวัญสำหรับบทกวีวันมัสการพระเจ้าอย่างที่เขาสามารถทำได้ และเขาทิ้งมรดกแห่งศรัทธาไว้มากมาย เราก็สามารถทำได้เช่นเดียวกัน

คริสต์มาส—รวมถึงพวกโหราจารย์ แต่ยังรวมถึงมารีย์ โยเซฟ คนเลี้ยงแกะ และคนอื่นๆ ด้วย—เตือนเราถึงเรื่องนี้ แม้ว่าจะไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะสร้างมรดกที่สร้างขึ้นรอบพระเยซู มีการแข่งขันกันมากมายในชีวิต แม้แต่เทศกาลคริสต์มาสก็กลายเป็นหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่เกี่ยวข้องกับพระเยซูและสามารถขัดขวางมรดกที่มีพระเยซูเป็นศูนย์กลางได้ เมื่อเร็ว ๆ นี้ฉันเจอมีมที่แสดงถึงความกังวลของพระเยซูเกี่ยวกับมรดกของคริสต์มาส:

พระเยซูค่อนข้างเสียใจที่พระองค์ประสูติเมื่อวันที่ **25 ธันวาคม** และตอนนี้วันเกิดของพระองค์จะถูกลบด้วยคริสต์มาสทุกปี

อย่างไรก็ตาม เรารู้ว่าพระเยซูไม่ได้ประสูติในวันที่ **25 ธันวาคม**

นั่นมาจากประเพณีของคริสตจักรยุคแรกๆ ที่เชื่อมโยงการตรึงกางเขนของเขากับวันที่ **25 มีนาคม** มีความเชื่อในตอนนั้นว่าชีวิตที่สมบูรณ์แบบคือชีวิตที่จบลงในวันเดียวกับที่ตั้งครรภ์ดังนั้นพวกเขาจึงตรึงปฏิสนธิของเข

าไว้วันที่ 25 มีนาคมเช่นกัน เก็บเดือนต่อมาลงจดในวันที่ 25 ธันวาคม แต่ไม่ใช่วันที่ที่สำคัญ มันคือบุคคลและการตอบสนองของเราต่อเขา

ดังนั้นเราจะแน่ใจได้อย่างไรว่ามรดกของคริสต์มาส—และมรดกแห่งความเชื่อที่เราส่งต่อ—

มีศูนย์กลางอยู่ที่พระเยซู? การมาที่นี้ในคืนนี้เป็นการเริ่มต้นที่ดี ทำดีมาก

มรดกนั้นเริ่มต้นด้วยคำตอบของเราสำหรับคำถามของเพลงสวดที่เราร้องก่อนหน้านี้: "เด็กคนนี้เป็นเด็กคนใด"

คุณตอบคำถามนั้นอย่างไร? นักศาสนศาสตร์ในศตวรรษที่ 20 คาร์ล บาร์ธ มักกล่าวไว้ดังนี้:

"บอกฉันว่าคุณคิดอย่างไรกับพระเยซูคริสต์ และฉันจะบอกคุณว่าคุณคิดอย่างไรกับพระเจ้า" (คาร์ล บาร์ธ)

แล้วคุณจะตอบคำถามนั้นอย่างไร? คุณบอกว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเหนือเจ้านายและกษัตริย์เหนือกษัตริย์—

เอ็มมานูเอลพระเจ้าอยู่กับเรา—คู่ควรกับการนมัสการและการอุทิศตนเวลาพลังงานและทรัพยากรของเราหรือไม่?

พวกโหราจารย์คิดอย่างนั้นอย่างแน่นอน พวกเขาเดินทางเป็นระยะทางไกล และตามที่ข้อ 11 บอกเรา

พวกเขากราบไหว้พระองค์

ภายหลังสาวกคิดอย่างนั้น — และไม่ใช่เพราะการประสูติของพระองค์เป็นหลัก แต่เป็นเพราะคำสอน การสิ้นพระชนม์

และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ในความเป็นจริงหากไม่มีการตรึงกางเขนซึ่งเราร้องเมื่อไม่กี่นาทีก่อนใน

"What Child is This" และหากไม่มีการฟื้นคืนพระชนม์ ก็แทบจะเป็นศูนย์ที่ศาสนาคริสต์จะมีอยู่จริง

และเราจะเฉลิมฉลองการประสูติของพระเยซู พันธสัญญาใหม่เต็มไปด้วยผู้คนที่เชื่อว่าสิ่งนี้เป็นความจริง

และเรามาที่นี้ในคืนนี้เพราะผู้คนก่อนหน้าเรา—รุ่นแล้วรุ่นเล่า ย้อนกลับไปถึงสาวก และในแง่หนึ่ง

แม้กระทั่งกลับไปหาพวกโหราจารย์—เชื่อว่าพระเยซูคือพระเจ้าที่มาหาเราและนี่เป็นข่าวดี

นั่นคือมรดกที่เราสืบทอดมา และตอนนี้ โดยพระคุณของพระเจ้า มรดกที่เราถูกเรียกให้สร้างและส่งต่อ

ดังนั้น **"นี่คือเด็กอะไร"** คุณตอบคำถามนั้นอย่างไร? คำตอบของคุณหล่อหลอมตัวตนของคุณเป็นแกนหลัก

ดังที่เราได้พูดถึงเมื่อวันอาทิตย์ที่แล้ว และมันหล่อหลอมมรดกทางวิญญาณของคุณ

มีคนทิ้งมรดกที่นำคุณมาที่นี้ในคืนนี้ มาสร้างและทิ้งมรดกไว้อย่างดาเนียล เช่น นักปราชญ์ เช่น วิลเลียม แซตเทอร์ลอน

ดิกซ์ ซึ่งเป็นมรดกที่นำผู้คนไปสู่พระเยซู ใครจะรู้?

บางทีอีกหลายศตวรรษนับจากนี้ใครบางคนจะสืบย้อนกลับไปถึงคุณทั้งหมดเป็นเพราะคุณเช่นเดียวกับพวกโหราจารย์

ที่โค้งคำนับต่อพระพักตร์พระเยซู มาอธิษฐานกันเถอะ... อามิน